

Останній рейнджер. Операція «Восьминіг»

Данило Чикиш

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Рейнджери не спізнуються

—...А тепер перейдемо до головної теми нашого випуску, — сказав усміхнений дядечко з екрана. — Сьогодні гість нашої студії — видатний учений, антрополог і ксенобіолог...

Камеру перемкнули на іншого — поважного, зі зморшками на високому лобі.

— Ан-тро-по-лог і ксе-но-бі-о-лог, — промовляю я сам до себе, ніби пробуваючи слова на смак.

Екран — єдине світло у кімнаті. Я сиджу схрестивши ноги, так близько до телевізора, що бачу маленькі цятки пилу, які прилипли до скла. Мама б сварилася, але мами немає.

Усміхнений дядько нахиляється вперед.

— Моє питання ви, мабуть, чули не раз, та це найперше, що турбує наших глядачів: чому лорай такі подібні до людей?

Я бачив лорай. На картинках. Високі красиві жінки, тільки з хвостами і блакитною лускою. Вони схожі на казкових фей.

Поважний дядько ледь помітно зітхає.

— Якщо брати до уваги лише зовнішність, — каже він, і його голос стає глибоким, як у нашого старого вчителя математики, — то тай'карі на нас схожі значно більше. Просто цього ніхто не помічає за їхніми скафандрами.

Це дивно. Тай'карі маленькі, схожі на роботів, з червоними очима, що світяться. Я бачив їх на параді в новинах. Як вони можуть бути схожі на нас?

— Але в біологічному плані, — продовжує він, — у нас, у людей, набагато більше спільного зі звичайною картоплею, ніж будь із ким із наших космічних сусідів.

Я тихо хихочу. Я — картопля. Це смішно.

Публіка також сміється, і веселий дядько — разом з нею, але якось ненатурально.

— Справді? Та все-таки: чому таке явище?..

Поважний вчений знову стає серйозним.

— Правда в тому, що ніхто в галактиці не має чіткої відповіді. І навряд чи ми колись її знайдемо. Натомість... одна концепція. Вона скоріше філософська, ніж наукова. «Сильний антропний принцип». Він об'єднує багато теорій.

Я намагаюся повторити: «ан-троп-ний...»

— Поясніте нашим глядачам, у чому його суть?

— Існує багато трактувань, — каже вчений, дивлячись прямо в камеру, ніби на мене, — особисто я обрав для себе таке: ми знайшли навколо себе стільки подібних інопланетян, тому що ми шукали саме подібність. І цілком можливо, що існує безліч рас і цивілізацій, котрі ми просто не помітили. Не помітили, бо вони настільки на нас не схожі, що ми не можемо навіть усвідомити їхнє існування.

Я затримую подих. Невидимі інопланетяни? Вони... зроблені з повітря? Або з тіней на стіні? Вони зараз тут, у кімнаті, а я їх не бачу? Я озираюся на темні кутки.

Клац.

Кімнату заливає сліпучим світлом. Я здригаюся і примружую очі. З темряви коридору з'являється висока постать.

— Нейте? — промовляє постать. — Ти ще не в ліжку?

Це тато. Від нього пахне машинним мастилом і холодом з вулиці. Він щойно повернувся зі зміни. Він підходить і натискає кнопку на консолі. Екран гасне. Тато втомлено тре очі.

— Кроком руш спати, — його голос тихий, але суворий. — Бо завтра спізнишся до школи.

Я підводжуся, обтрушуючи крихти від печива. Я хочу запитати його про невидимих інопланетян і про те, чи схожий я на картоплю. Але він уже легенько підштовхує мене до мосі кімнати.

— А рейнджери, — каже він мені у спину, — ніколи не спізнюються.

У дідуса завжди пахне дивно. Не так, як удома. Удома пахло пилом і татовою їжею, що трохи підгоріла. Тут пахне металом і чимось чистим, аж коле в носі. У дідуса все стоїть рівно. Навіть подушки на дивані лежать суворо за малюнком, рисочка до рисочки.

Сьогодні він сам забрав мене зі школи. Не тато. Це було дивно. Дідусь ніколи не забирав мене. Він нічого не сказав в аерокарі, просто міцно тримав штурвал, а його обличчя було як камінь.

Але вдома стало ще дивніше.

У вітальні стоїть шафа. Велика, дерев'яна, а дверцята зі скла. За склом — кораблі. Вони блискучі, срібні, з маленькими гарматами і антенами на чорних постаментах із назвами золотими буквами. Дідусь завжди каже: «Не чіпати. Це моделі. Не іграшки».

Я стояв біля шафи, як завжди, просто дивлячись.

Дідусь подивився на мене. Потім на шафу. Він підійшов, взяв із високої полиці маленький ключик і клацнув замком. Скло трохи від'їхало вбік.

— Можеш... подивитися ближче, — сказав він. Його голос був не таким гучним, як зазвичай. Майже тихим. — Тільки обережно.

Я ледве дихав. Я просунув руку всередину. Пальці торкнулися холодного металу найбільшого корабля. На ньому було написано «Непереможний».

Я обережно витягнув його. Він був важкий. Значно важчий, ніж мої пластикові кораблики.

Я сів на килим і почав роздивлятися двигуни.

— А коли тато приїде? — запитав я, не підіймаючи голови. — Я хочу йому показати, що ти дозволив мені взяти.

Тиша. Така тиша, що я почув, як цокає годинник на стіні. Цок-цок-цок.

Я підвів очі. Дідусь не дивився на мене. Він дивився у вікно, де за склом була тільки коричнева титанська рівнина. Він поклав свою велику, важку руку мені на плече.

— Нейтане, — почав він і ніби закашлявся. — Тато... він не приїде.

Я завмер.

— Була аварія. На шахті, — він говорив повільно, ніби слова були такими ж важкими, як той корабель у моїх руках. — Він не приїде. Ти... ти поживеш якийсь час у мене.

Я опустив модель корабля на килим. «Якийсь час у мене»... «Він не приїде»...

Раптом мені стало холодно. Я згадав, як сидів на кухні два роки тому. Тато сидів навпроти. Він теж дивився кудись повз мене. «Мама не повернеться зі служби, Нейте», — сказав він тоді. Його голос тремтів.

Потім був той день, коли грала гучна музика, а маму несли у великій коробці, і тато плакав, хоча раніше казав, що чоловіки не плачуть. Я тоді не до кінця розумів, що це назавжди.

Я подивився на дідуся. Його обличчя було суворе, але кутики рота дивно сіпалися. Він не знав, що робити. Він адмірал, він вмів командувати, але він не знав, що робити зі мною.

Я теж не знав.

Просто дивився на «Непереможного», що лежав на килимі. І я зрозумів, що «не приїде» — це те саме слово, що й «не повернеться», і воно значить «назавжди».

Значок на моїх грудях відчувався важким. Не фізично, а... вагою. Це був не просто шматок металу — це був квиток. Квиток до цього місця.

Двері рейнджерського пабу «КМФ Архангел» із шипінням роз'їхалися, і ми з Заппом увійшли всередину. Нас миттєво поглинув гамір, дим і запах старого пива. «На правах повноправних членів», — сказав Запп, і його слова потонули в реві музики. Ветерани за столиками кинули на нас короткі погляди, побачили нові блискучі значки й одразу втратили інтерес.

Запп не гаяв часу. Він підійшов до бару, де сиділи дві дівчини, які, схоже, були технікнями, і картинно сперся на стійку, випинаючи груди.

— Двом справжнім рейнджерам, — голосно сказав він бармену, але дивився на дівчат, — найкращого пива, що у вас є!

Він демонстративно поправив значок, щоб той відбив світло. Дівчата закотили очі, але одна таки всміхнулася.

Ми взяли своє пиво і сіли в кутову кабінку. Запп зробив величезний ковток.

— А-а-а! Смак свободи! — він ригнув. — Слухай, а я твого діда так і не побачив на церемонії. Що, сам адмірал Ракхельм не зміг приїхати привітати онука-рейнджера?

Я знизав плечима, старанно намагаючись вдавати байдужість.

— Ти ж знаєш, Третій Флот, вічні маневри. У нього там якась інспекція на Ериді.

Я збрехав. Збрехав навіть не кліпнувши. Правда була в тому, що він навіть не відповів на запрошення. Навіть не надіслав коротке «ні». Просто тиша.

— От же ж титан! — Запп із захватом стукнув кухлем по столу. — Адмірал Ракхельм! Уявляєш? Тримати цілий флот! Я читав його книгу про тактику... «Арктурианський гамбіт». Геній! Він один із моїх кумирів, чесно. От би мені такого діда.

Я ковтнув пива. Воно здалося гірким. «Ага. Кумир». Я бачив цього «кумира» зблизька. Я бачив його холодні очі, коли він говорив про мого батька. Я бачив його презирство до всього, що не вписувалося в його ідеальний флотський статут. Я нічого не сказав.

— То... — я кивнув на Заппа, змінюючи тему, — ти, здається, сяяв сьогодні яскравіше за всіх. Готовий підкорювати галактику?

— Ще б пак! — він знову розцвів. — Батьки нарешті переказали гроші. Я вже пригледів собі «Аркебузу». Старенька, але з форсованим реактором. Та це так, на перший час. Підзбираю трохи

з контактів і куплю «Фальконет» одразу з верфі! А ти що? Теж береш щось?

Я покрутив у руках свій кухоль.

— Я... поки розглядаю варіанти. Сподіваюся, мені схвалять пільговий кредит для рейнджерів. Але все одно треба на перший внесок, — я подивився на свої руки. — Думаю поки найнятися до когось у команду. Пілотом чи стрільцем.

Запала коротка тиша. Запп дивився на мене. Він мав корабель. Йому, напевно, потрібна була команда. Він нічого не сказав. Просто кивнув. «А, ну так, так. Правильний підхід».

А я не міг змусити себе попросити. Сором пік у горлі. Я, чорт забирай, рейнджер. Я не буду просити друга про роботу.

— Агов, Заппе! Іди-но сюди! — гукнув хтось з іншого кінця бару. Запп миттю схопився.

— Треба йти, брате! Слава чекає!

Він побіг, а я залишився зі своїм пивом і думками про перший внесок.

— Ми досягли кінцевої зупинки. Просимо всіх пасажирів покинути автобус.

Слова диктора вирвали мене з дрімоти. Я поглянув у вікно автобуса. Сіра дорога, паркан. А за ним — сірі сталеві велетні, обпалені іржею.

Автобус висадив пасажирів перед величезними воротами, на яких були написи: «Звалище», «Територія ВКС Марсу», «Тільки авторизований доступ». Трохи далі були менші ворота. Над ними красувалась вицвіла вивіска «Уживані космічні кораблі Дейва».

Я пройшов у менші ворота. Одразу за ними був невеликий вагончик, де, очевидно, розміщувалась контора. Біля дверей тупцював невисокий чоловік. Побачивши мене, він усміхнувся і підбіг.

— О! Вітаю, я Дейв! То це ви капітан Лоуренс? — мовив він, простягаючи дві руки для рукостискання.

— Командер Лоуренс, — виправив я його і потиснув руку.

— То зараз купите корабель і станете капітаном.

— Ну, покажіть, що у вас для мене є...

Дейв моторно вхопив мене під руку і потягнув за собою. Ми обійшли вагончик і потрапили на велику площу, відгороджену від решти території оранжевими стовпчиками. Тут знаходились кораблі у відносно гарному стані, які ще можна було продати. Здебільшого це були невеличкі вантажники, контейнеровози, інші кораблі проміжного класу.

Дейв вів мене вглиб звалища, де була списана військова техніка. Рядком стояло кілька «Рапір» різного ступеня іржавості, за ними — кілька «Довгих мечів», а позаду над усіма височіла «Баліста». Саме до неї ми і йшли.

Видовжена форма, гострі грані. Вона справді за формою чимось нагадувала древній оперений металевий снаряд. Здалеку, на фоні напівзруйнованих гігантів за огорожею, цей корабель не видавався надто великим. Та коли ми стояли прямо під ним, відчувався справжній масштаб. Разом із радіощоглою висота сягала десятиповерхового будинку, а довжина — півтора футбольних поля. Важко було уявити, що ці дві тисячі тонн сталі, кераміки і пластику можуть прорізати небо швидше звуку.

— Знаєте, — звернувся я до Дейва, — корвет «Баліста» останньої модифікації, та ще й у гарному стані, лише за п'ять мільйонів кредитів — це надто приваблива пропозиція, щоб бути правдою.

— Ну, як вам сказати, командере, — мовив Дейв, трохи знітившись. — Вона у нас хороша, але трохи норовлива. Не кожному по зубам. Я її намагаюсь продати вже десять років.

— Я закінчив рейнджерську академію з відзнакою, — гордо заявив я, — думаю, з якимось п'ятдесятирічним кораблем впораюсь.

Ми підійшли до апарелі вантажного відсіку корабля. Дейв підніс ключ-карту до панелі, і апарель негайно почала опускатись. Майже без скрипу. Я відразу кинув погляд на поршні, що рухали апарель. Сальники не підтікали, не були запилені, штоки змащені рівно настільки, щоб забезпечити ідеальну роботу.

Вантажний відсік був досить просторим. У його дальньому кінці виднівся спортивний куточок з матами на підлозі і багатофункціональним тренажером. Поряд влаштована майстерня, укомплектована новенькими інструментами. Схоже, хтось добряче постарався, щоб зробити цей корабель справжньою домівкою.

Це проявлялося ще виразніше у житловому відсіку, куди ми піднялись згодом. У кают-компанії стояв зручний диван-куток, була гарно обладнана кухня, великий холодильник. На кубрику навіть знайшлося місце для зеленого покерного столика.

Потім ми піднялись на місток. Він був досить тісним. П'ять крісел включно з капітанським у центрі стояли так щільно, що проходити між ними треба було боком.

— Присядьте в крісло, капітане, — порадив Дейв. — Відчуйте, як це буде.

Я сів у крісло. Спробував, як лежать у руках джойстики керування, понатискав кілька кнопок на бічних панелях. На кораблях такого типу капітанські органи керування частково дублювали всі інші консолі, тож я без проблем міг упоратись із кораблем сам. Основні системи було знеструмлено, тому мої маніпуляції не давали жодного ефекту.

— Ми можемо запустити реактор? — запитав я. — Хотілося б побачити всі системи в роботі.

— Реактор? Звісно, — відповів Дейв аж через кілька секунд. — Та ви не переймайтесь — корабель повністю справний. Я тримав

його у належному стані. Я ж не хочу, аби він ненароком впав на інші кораблики, виставлені на продаж, при невдалій спробі злетіти.

— А таке вже ставалось?

— Ні! Звісно, що ні, — знову після невеличкої паузи сказав він.

Ми спустились у машинний відсік. Силова установка хоч і була досить старою, та мала охайний вигляд. Ніде не було видно ні тріщин, ні плям від мастила, ні кіптяви. Навіть іній на трубах охолодження був рівномірний і гарний. Схоже, продавець добряче все тут вичистив.

— А електроди в реакторі давно міняли? — поцікавився я у Дейва.

— Попередній власник міняв, кілька років тому, — відповів чоловік. — Можете глянути в бортовому журналі — відтоді лише кілька місяців мотогодин намотало.

— А як щодо дюз двигунів?

— Трохи зносились, так, але сплав там якісний. Ще рік проходите до заміни.

— Які витрати палива на стрибок? Тільки чесно.

— Ой, що ви таке кажете, я клієнтам ніколи не брешу! Максимальне завантаження — до десяти тонн. Із цим може двадцять років подолати. А для стрибка на п'ять років всього тонну спалить. Баки, до речі, вміщують тридцять. Можна ще додаткові встановити. Хоча це ви і самі знаєте.

— Штатно ця модель на п'ятнадцять стрибала.

— Звісно. Та ж я вказував в оголошенні, що стрибковий генератор тут модифіковано. Не маю уявлення, ким і коли, та свою справу ті хлопці знали.

Я підійшов до стрибкового генератора, щоб детальніше його роздивитись. Він дійсно видавався значно новішим за інші машини у відсіку. Це була модель більш сучасного корабля, і, очевидно, тим, хто його сюди встановив, це коштувало значних зусиль. Проте

робота була виконана максимально охайно. Зварні шви місцями були навіть кращі, ніж заводські.

— Що ж, ви тут роздивляйтесь, капітане, а я піду перевірю електрокабелі, і зможемо запалити реактор, — сказав Дейв і зник за дверима.

Я ще раз пройшовся поміж агрегатів, прискіпливо все оглядаючи. Я все одно не міг викинути з голови надто вигідну ціну цієї угоди. Десь мав бути підступ.

Із цими роздумами я побрів далі коридорами і сходами корабля, поки не опинився перед дверима серверної кімнати. Вони були трохи пошкоджені, ніби хтось їх відчиняв ломом. Я натиснув кнопку на панелі. Двері зі скрипом відсунулись у стіну.

У серверній кімнаті панувала пітьма, довелося дістати ліхтарик. На очі відразу потрапила броньована колба квантового комп'ютера в центрі кімнати. Зазвичай такі встановлюють на кораблях більшого розміру, щоб зменшити кількість екіпажу. Дивно, чому Дейв не вказав в оголошенні наявність цього комп'ютера?

Я повернувся у машинний відсік. Дейв уже був тут — налаштовував реактор перед запуском.

— Я закачав вам тонну ДТ-шного палива, — прокоментував він. — Реактор не так сильно нагріватиметься. Хоча, якщо у вас гроші водяться, заливайте Д-Г-3. Стрибок збільшиться ще на пару років.

— Чому ви не вказали в оголошенні, що на цьому кораблі є штучний інтелект? — сходу запитав я.

— Ой, та який там інтелект, — відмахнувся Дейв. — Так — віртуальний помічник. Я не думав, що це комусь важливо. Ці автопілоти, автонавідники... Ви ж, думаю, купусте корабель не для того, щоб бути на ньому пасажиром.

Я задумався. Звісно, ніякий автопілот не дасть такого відчуття, коли керуєш кораблем власноруч. З іншого боку, автоматизація може неабияк полегшити життя і позбавити від рутинних дій.

— Усе! — зрештою сказав Дейв. — Можна запускати реактор. Дивіться!

Дейв натиснув велику кнопку. У надрах реактора відбувся мікрровибух, що хвилиною пройшовся по кораблю. Усі лампочки у відсіку на мить згасли, а потім поступово засяяли яскравіше, ніж раніше. Мене цієї миті дрижаки пробрали до кісток. Консоль керування реактором показувала, що все в нормі, запалювання пройшло успішно і реактор стабільно працює на холостому ходу. Я підійшов до консолі, котра увімкнулась після запуску реактора, і погортав журнал діагностики.

— Бачите, стан майже ідеальний, — сказав Дейв, зазирнувши мені через плече. — Погоджуйтесь скоріше! У мене взагалі-то є й інші покупки.

Я поглянув на продавця і кілька секунд сканував його поглядом, ніби в ньому могло бути щось, що змусить мене передумати.

— Добре, п'ять мільйонів, по руках, — зрештою випалив я.

— Прекрасно! — мовив Дейв і всміхнувся на всі зуби. — Ходімо в контору, оформимо документи!

Продавець знову схопив мене під руку і потягнув за собою, немов боявся, що без цього я можу десь загубитись.

Контора продавця вживаних кораблів всередині була такою самою невибагливою, як і зовні. Усе досить аскетично: простий стіл із робочим терміналом, шафа з мініатюрними моделями кораблів на полицях, пристрій для кодування транспондерів у кутку.

Ми сіли за стіл. Продавець вивів на екран терміналу заздалегідь підготовані документи. Я поспіхом продивився текст і підніс комунікатор до зчитувача терміналу. На документах з'явився мій цифровий підпис, а комунікатор жалібно пискнув, коли з рахунку списалося п'ять мільйонів.

— Ви ж завчасно придумали ім'я своєму кораблю? — поцікавився Дейв, вставляючи чисту картку в пристрій кодування.

— Ще коли був підлітком, — усміхнувся я. Підійшов до пристрою кодування і повільно надрукував літери з клавіатури.

— «Адмірал Кромвель»? — трохи здивувався Дейв, прочитавши з екрану. — Хлопці на кшталт вас зазвичай обирають більш пафосні назви: «Непереможний», «Ентерпрайс» або «Гіперпросторова Фортеця Макрос» зрештою. Хоча це не моє діло...

Я лишив його коментар без уваги.

— Ось, вітаю, тепер ви офіційно — капітан власного судна! — урочистим тоном мовив Дейв і віддав мені щойно закодовані картку доступу до корабля і картридж транспондера.

— Не забудьте увімкнути транспондер, бо сили ППО надішлють вітання відразу, — нагадав за мить.

І перш ніж виставити мене за двері, Дейв видав:

— Ну що ж, дорогу до свого корабля ви вже знайдете, не баріться — і в добру путь!

Я хотів був ще дещо спитати, але двері замкнулися перед моїм носом. У вікні поруч, як насмішка, блимнула світлодіодами табличка «Грошей не повертаємо».

До корабля я йшов не поспішаючи. У голові майнула думка: «Ось і закінчився черговий етап мого життя». Я підвів очі догори і подивився на кільця Сатурну. Усе життя мріяв поглянути на них зблизька. Настав час це здійснити. Зійшовши на борт тепер уже свого корабля, передусім вирушив до серверної. Встановив картридж транспондера, під'єднав комунікатор до корабельної мережі, налаштував зв'язок зі штабом рейнджерів. Тепер можна злітати.

— Комп'ютере, виконай передпольотну підготовку, — гучно мовив я, сівши в капітанське крісло.

Відповіді не було. Я повторив. Результат той самий. Я пересів у крісло бортінженера і запустив утиліту діагностики бортового комп'ютера. Із операційною системою корабля все було в порядку,

але квантове ядро, підключене до системи, не відповідало.

Довелося знову йти до серверної, щоб розібратись, у чому річ. Я мало що знав про те, як влаштовані квантові ядра, тому пошукав підказок в інтернеті. Минуло кілька хвилин, перш ніж я знайшов на броньованому кожусі ядра непримітні дверцята. За ними був перемикач, що зараз знаходився у положенні «гібернація». Я перевів перемикач у протилежне положення «активний» і відступив на крок назад, очікуючи, що буде далі.

— Я вб'ю тебе, Ларі, якщо зробиш так іще раз! — люто прокричав жіночий голос на весь відсік, але за мить мовив уже спокійніше: — Чекай, ти не Ларі... Хто ти, в біса, і що тут робиш?

Я зрозумів, що голос долинає з корабельного інтеркома і, оскільки на борту нікого не було, належить штучному інтелекту ядра.

— Я взагалі-то новий капітан цього корабля, — мовив я до інтеркома.

— Так, командер Нейтан Лоуренс, Рейнджерський Корпус Зоряної Ліги. Я тебе вже просканувала. Але я таки залишу відкритим питання: «Хто ти, в біса, такий?» Ти точно з Ларі не знайомий?! Який зараз рік? П'ятсот десятий!? Цей мудило замкнув мене в гібернації на сім років! Ти хоч уявляєш, що значить для мене сім років?! Та де там! Твій примітивний м'ясний мозок не здатний осягнути, як плине час на квантовому рівні. Чому я знову на цьому довбаному звалищі?! Дейве, шляк би тебе трафив! Най би ти вже колись здох у канаві.

...

Далі — у повній книжці «Останній рейнджер. Операція «Восьминіг»».
nashaknyga.com.ua